

ת"פ 49754/10/12 - מדינת ישראל נגד ר ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49754-10-12 מדינת ישראל נ' ג
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד שירה נתן

המאשימה

נגד

ר ג ע"י עו"ד חן הולנדר

הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית, איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

הרקע לאישום הוא מערכת היחסים בין הנאשם ואשתו לשעבר, ש ב (להלן: **המתלוננת**). הנאשם והמתלוננת היו נשואים כשש שנים, במהלכן נולדו להם שני ילדים. השניים נפרדו בשנת 2009 והתגרשו בינואר 2010.

ביום 17.3.10 ניתן בבית משפט לענייני משפחה בירושלים צו במסגרת תיק ה"ט 29628-03-10 בו נאסרו על הנאשם, בין היתר, הפעולות הבאות:

א. הגעה לתחום גני הילדים שיטה וחרוב בפסגת זאב, שם למדו הילדים, למעט במועדים המותרים לו על פי הסדרי ראיה.

ב. התקשרות טלפונית אל המתלוננת או אל הילדים.

ג. הטרדה של הגננות בגנים בהם היו הילדים.

ד. איסור שימוש באלימות פיזית או מילולית כלפי המתלוננת, הוריה או הילדים.

ה. איסור הטרדה של המתלוננת, הוריה או הילדים.

כמו כן, חויב המשיב לקיים את הסדרי הראיה, ובכלל זה לאסוף את ילדיו מהגנים בימים ג' ו-ה' בשבוע בשעה 16:15 ולהחזיר אותם אל המתלוננת בשעה 18:00.

ביום 18.3.10 הגיע הנאשם על מנת לאסוף אל הילדים, במועד אשר נקבע על פי הסדרי הראיה, אך הודיע לגננת, כי

לא בא לאסוף את הילדים אלא רק לבקר אותם וכי המתלוננת היא שתאסוף אותם. הגנת התקשרה למתלוננת על מנת לעדכן אותה. הנאשם לקח את הטלפון מהגנת, שאל את המתלוננת מדוע הוציאה נגדו צו הרחקה וניתק את השיחה.

המתלוננת הגיעה לגן עם חברה וכאשר הגיעה השתולל הנאשם, צעק וקילל את המתלוננת. בין היתר קרא לה "זונה של ערבים" ואז הורה לילדים לחזור עימו ברגל לביתם.

ביום 19.3.10 התקשר הנאשם לטלפון של המתלוננת מספר פעמים, וכאשר לא ענתה שלח לה מסרון ובו כתב "אני מתקשר לילדים".

ביום 27.4.10 החזיר הנאשם את הילדים לבית הורה של המתלוננת לאחר שביקרו אותו, במסגרת הסדר הראיה. כאשר יצאה המתלוננת אל החצר על מנת לקבל את הילדים קילל אותה הנאשם, תפס את הילדים ואמר למתלוננת כי הילדים לא רוצים אותה. ילדיהם של הנאשם והמתלוננת החלו לבכות והנאשם קילל את המתלוננת. בין היתר כינה הנאשם את המתלוננת במלים "זונה", "זונת רחוב", "מזדיינת", "זונת ערבים" ו-"גנבת" - וכל זאת לנגד עיני ילדיהם.

המתלוננת התקשרה למשטרה והכניסה את הילדים את הבית. כאשר יצאה מהבית להמתין לניידת, איים עליה הנאשם כי "יגמור אותה" יום אחד וכי המשטרה "על הזין שלו" ואינה מעניינת אותו.

הנאשם כפר במיוחס לו ועל כן התיק נקבע לשמיעת ראיות.

מטעם המאשימה העידו המתלוננת ואימה. מטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן שני הצדדים הגישו מוצגים שונים בהסכמה הדדית, באופן שייעל את שמיעת התיק.

המתלוננת

המתלוננת העידה על שני המפגשים עם הנאשם המתוארים למעלה ועל התקשרויותיו אליה.

ביחס לארוע בגן העידה, כי הגנת התקשרה אליה על מנת לוודא כי הנאשם רשאי להפגש עם הילדים ואז הנאשם "לקח את הטלפון" מידיה, או "חטף את הטלפון" וצעק עליה משום שהוציאה נגדו צו הרחקה. המתלוננת חששה מהנאשם ועל כל הזמנה ניידת משטרה שתלווה אותה לגן, אך משבוסשה הניידת מלבוא, הגיעה המתלוננת לגן עם חברה, ושם קילל אותה הנאשם ליד ילדיה ובין היתר כינה אותה "זונה" ו"זונה של ערבים".

ביחס לשיחות הטלפון העידה המתלוננת, כי הנאשם התקשר אליה מספר פעמים ממספר חסום, אך היא לא ענתה, ולאחר מכן שלח לה מסרון מהטלפון של דודתו, כי הוא מתקשר אל הילדים.

ביחס לארוע בבית הורה העידה המתלוננת, כי באחת הפעמים בהן החזיר הנאשם את הילדים, קילל אותה במלים "אנאלפבתית" ו"זונה של ערבים" וכן איים עליה כי "יגמור אותה" וכי המשטרה "על הזין שלו".

אימה של המתלוננת

אימה של המתלוננת, גב' אסנת בראשי, העידה כי ביום הארוע הנאשם החזיר את הילדים ואז החל לקלל את המתלוננת במלים קשות, בינה "זונה" ו"אנאלפבתית" ואיים עליה ש"יגמור אותה" ושהמשטרה "על הזין שלו".

הנאשם

הנאשם אישר בעדותו את המסגרת הכללית של הארוע בגן הילדים ושל הארוע בבית הורי המתלוננת. עם זאת, הכחיש כי קילל את המתלוננת או כי איים עליה. לדבריו היה בינהם ויכוח, בנוכחות הילדים, במהלכו הילדים דווקא קיללו את המתלוננת. עם זאת אישר, כי בארוע בבית הורי המתלוננת האשים אותה בגניבה.

הנאשם טען בעדותו, כי לא ידע מה תוכנו של הצו אשר הוצא נגדו, שכן לא התעניין בו, גם כאשר שוטר אמר לו שהוצא נגדו צו.

ניתוח העדויות

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם באופן ישיר, מסקנתי היא כי ניתן לקבל את עדותה של המתלוננת כלשונה ולקבוע לפיה ממצאים ברורים, ברמת הודאות הנדרשת. כך התרשמתי גם מאמה של המתלוננת. עדות הנאשם מנגד, עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע ולא ניתן לתת לדבריו משקל. אנמק:

עדותה של המתלוננת היתה ממוקדת עקבית ובהירה. ניכר היה בה, כי עשתה מאמץ לדייק בדבריה ולא להוסיף על מעשי הנאשם או לשוות להם חומרת יתר.

בדבריה של המתלוננת לא נמצאו סתירות ממשיות, פנימיות או ביחס לראיות אחרות. הנקודות אליהן הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו נמצאות בשולי הדברים, ולא ניתן לומר כי יש בהם כדי ללמד על חוסר מהימנות של העדה.

בחקירתה הנגדית, אמרה המתלוננת כי אינה זוכרת האם הגישה נגד הנאשם תלונות במשטרה קודם לגירושיהם. על פניו, מדובר בנתון אשר אדם אמור לזכור אותו. כמו כן, על פי הסכם הגירושין נ/1 התחייבה המתלוננת לפנות למשטרה על מנת לבטל תלונות אותן הגישה נגד הנאשם. עם זאת, בני הזוג התגרשו לפני כשש שנים, ואין לפני נתונים ברורים האם המתלוננת בכלל הגישה תלונות קודם לגירושין ומתי. לאור זאת, נתתי משקל מוגבל לנקודה זו.

גם עדות אימה של המתלוננת עשתה רושם משכנע. בעדותה לא נפלו סתירות או תמיהות וניכר כי עשתה מאמץ לדייק.

נתון אשר הטריד אותי ביחס למתלוננת ואימה, הוא אי התיצבותן לדין הוכחות אשר נקבע ליום 21.12.14. ב"כ המאשימה הצהירה באותו דיון, כי השתיים סרבו להתייצב. בדיון ביום 18.3.15 הסבירה המתלוננת כי היתה לאחר לידה ואימה הסבירה, כי היתה בחופשה באילת.

בסופו של יום לא ראיתי כי ענין זה גורע ממשקלן של עדויות המתלוננת ואימה. חובתו של עד אשר זומן לדיון כי יתייצב אליו, או לכל הפחות יודיע די זמן מראש אם אינו יכול להגיע. עם זאת, התחמקות מהגעה לדיון אינה בהכרח מלמדת על כך שתוכן עדותו של עד אינה אמת. הדבר גם יכול ללמד על חוסר ענין ממשי בהליך, נתון אשר דוקא מעלה את משקלה של עדות.

עדות הנאשם מנגד, עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע ולא ראיתי כי ניתן לתת לעדותו לפני כל משקל. הנאשם הקדיש את חלק הארי של עדותו להשמצות על המתלוננת. בין היתר טען, כי היא ואחותה גרמו לו, באופן מניפולטיבי, לסיים קשר שהיה לו עם אחרת, להתחיל קשר עם המתלוננת ולהנשא לה. כן טען וחזר, מספר פעמים, כי המתלוננת בגדה בו עם "ערבי מוסלמי" המתחזה כיהודי, אשר היא נשואה לו כיום. מעבר לעובדה כי מדובר באמירות צורמות, אשר יש בהן

יותר מאשר גוון גזעני, אין להן כל קשר להליך שלפני, ונראה כי כל מטרותן הטלת רפש במתלוננת.

הנאשם כתר לראשו כתרים רבים, על היותו בעל ואב למופת, אך עלה מעדותו כי מזה שנתיים לא פגש את ילדיו - ולא הצלחתי לישב הדברים אלו עם אלו.

אוסף על כך את התרשמותי הישירה מן הנאשם כאשר העיד לפני. הנאשם עשה רושם של מי שהאמת אינה הכוכב המורה לו את דרכו.

סיכומי של דבר, ראיתי לדחות את עדות הנאשם.

מחדלי חקירה

מצאתי טעם בהערות ב"כ הנאשם, כי ניתן היה להציג תמונה ראייתית מלאה יותר. במיוחד דברים אמורים לגבי הארוע בגן הילדים, אשר היה מקום להציג את גרסתה של הגננת לגביו. המדובר בפעולת חקירה פשוטה ומתבקשת, ולא שמעתי כל הסבר מדוע לא בוצעה. כך גם ביחס לגביית גרסה מחברתה של המתלוננת, אשר הגיעה יחד עימה לגן.

כמו כן, בנקל ניתן היה לבסס באופן ברור יותר את הארוע מיום 19.3.10, בו לכאורה התקשר הנאשם לטלפון של המתלוננת מספר פעמים ממספר חסום ואחר כך שלח מסרון כי הוא מבקש לשוחח עם הילדים. מעדותה של המתלוננת עלה, כי היו התקשרויות למכשיר הטלפון שלה ממספר חסום ואחר כך קיבלה מסרון מהטלפון של דודתו של הנאשם, בו נכתב כי הוא מתקשר לילדים. במצב דברים זה, פעולת חקירה מתבקשת היא הוצאת פלט שיחות נכנסות למכשיר הטלפון של המתלוננת. לכל הפחות ניתן היה להציג את המסרון אותו קיבלה המתלוננת ואת רשימת השיחות הנכנסות ממכשיר הטלפון שלה. ואם הגזמתי בדרישות אלו, המעט שבמעט אשר ניתן לצפות לו, הוא תיעוד של מספר השיחות הנכנסות ומועדיהן.

דין והכרעה

לאחר בחינת הראיות וטענות הצדדים, ראיתי כי קיימים מספר קשיים בכל הנוגע לשני המקרים הראשונים, אשר בהצטברם יחדיו מקימים ספק באשמת הנאשם. עם זאת, הארוע בבית הוריה של המתלוננת בו קילל הנאשם את המתלוננת ואיים עליה, הוכח ברמה הנדרשת.

הארוע בגן הילדים:

לנאשם מיוחסת הפרה של הצו מיום 17.3.10, המתבטאת בכך שלקח את הטלפון מידיה של הגננת ודיבר עם המתלוננת ולאחר מכן קילל את המתלוננת.

ראשית אומר, קיים ספק מסוים במודעותו של הנאשם לתוכנו המדויק של הצו אשר הוצא נגדו. מת/6, מזכר של השוטר אשר התקשר לנאשם להודיע לו על הצו, עולה, כי נאמר לנאשם שהמתלוננת הוציאה נגדו צו הגנה, אך לא נאמר לו תכנו המדויק. הנאשם אישר בעדותו כי ראה את הצו בגן, אך הכחיש כי קרא אותו. אדגיש, כי הספק בענין זה קטן, אך קיים.

עוד אומר, כי קיים ספק ממשי, האם הנאשם לקח את הטלפון מידיה של הגננת או שהגננת נתנה לו את המכשיר.

המתלוננת העידה, כי הנאשם לקח, או אפילו, חטף, את הטלפון מידיה של הגננת, אך המתלוננת לא נכחה בגן והדברים מהווים פרשנות שלה להתרחשות בגן ולא עדות ישירה. בהקשר זה, נתתי משקל רב מחדל להמנעות מגביית הודעה מהגננת, אשר יכלה להעיד באופן ישיר על חלק זה של הארוע ולחסוך את הקושי.

המתלוננת העידה, כי הנאשם קילל אותה קללות בוטות, כאשר הגיעה לגן. גם בהקשר זה אומר, כי ניתן - וצריך - היה לגבות את עדויותיהם של הגננת ושל חברתה של המתלוננת. למרות מחדל החקירה, לאור האמון אותו אני רוחש למתלוננת, נראה לי כי ניתן להגיע למסקנה ברורה בענין זה על סמך עדותה לבדה. עם זאת, הטריד אותי קושי אחר: הקללות, לכשעצמן, עם כל הכיעור שבהן (במיוחד כאשר הן מושמעות בנוכחות הילדים), אינן מקימות עבירה. נטען, כי הקללות מהוות הפרה של צו ההגנה - אך כאמור לא שוכנעתי כי הנאשם היה מודע לתכנו המדויק של הצו ולאיסור "להשתמש באלמות ... מילולית ... כלפי המבקשת".

סופו של דבר, נותר ספק - לא גדול - בשאלת מודעותו של הנאשם לתכנו המדויק של צו ההגנה ת/3 ולאיסורים החלים עליו מכוחו וספק משמעותי יותר בשאלה האם הנאשם לקח את מכשיר הטלפון מידיה של הגננת.

שיחות הטלפון והמסרון

בארוע זה מואשם הנאשם, כי התקשר אל המתלוננת ושלה לה מסרון ועל כן מיוחסות לו עבירות של הפרת צו ההגנה והטרדה באמצעות מתקן בזק.

מהמוצג ת/12, מזכר המתעד שיחה של הנאשם עם השוטר פלאח גואנמה, עולה באופן ברור, כי הנאשם התקשר למתלוננת מהטלפון של דודתו ושלה לה מסרון שהוא מבקש לדבר עם הילדים. הספק הקל אליו התייחסתי ביחס למודעותו של הנאשם לתכנו המדויק של הצו משליך גם על אישום זה. במיוחד דברים אמורים לאור העובדה שהאיסור להתקשר לילדים אינו מובן מאליו לאדם היודע כי גרושתו הוציאה נגדו צו הגנה. ענין זה מטיל ספק מסוים ביחס לעבירת הפרת הוראה חוקית.

ספק משמעותי יותר מתקיים ביחס לעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק. אין לפני נתונים ברורים כמה פעמים התקשר הנאשם לטלפון של המתלוננת, ומדובר בנתונים אשר ניתן היה בנקל להציגם. הערכתה של המתלוננת, כי הנאשם הוא זה שהתקשר אליה מספר פעמים ממספר חסום לפני ששלח את המסרון אמנם נראית הגיונית, אך לא ניתן לקבוע בענין זה ממצא ברור, בעיקר בשל מחדל החקירה.

הארוע בבית הורי המתלוננת

מן הראיות עולה מעבר לספק, כי הנאשם הגיע לבית הוריה של המתלוננת על מנת להחזיר את ילדיהם ואז קילל את המתלוננת במלים בוטות ואיים עליה כי "יגמור אותה" וכי המשטרה "על הזין שלו" ואינו חושש ממנה. הדבר עולה באופן ברור מעדויותיהן של המתלוננת ושל אימה, אשר שתיהן נאמנות עלי.

לא ראיתי כל משמעות לשאלה האם הנאשם אמר למתלוננת שיגמור איתה (כפי שנרשם בהודעתה נ/4) או יגמור אותה כפי שהעידה. שתי האמירות דומות מאוד ומשמעותן אחת - איום בוטה בפגיעה גופנית, שלא לומר יותר מכך.

הספק הקל אליו ביחס לתכנו המדויק של צו ההגנה, ממנו נהנה הנאשם ביחס לשני המקרים הראשונים, אינו יכול להתקיים ביחס למקרה זה. זאת שכן ביום 24.3.10, כחודש לפני המקרה, התקיים דיון במעמד הנאשם בבקשה לצו

ההגנה (4/ת) ובדין זה הוארך תקפו של הצו בשלושה חודשים. ברור שהנאשם היה מודע באותו שלב לאיסור לנקוט אלימות מילולית כלפי המתלוננת, כפי שנקט (מה גם שלא הועלתה כל טענה מצד הנאשם בהקשר זה).

לאור זאת, הוכחו העבירות המיוחסות לנאשם בגין ארוע זה.

סיכום

מזכה את הנאשם מחמת הספק משתי עבירות של הפרת הוראה חוקית ומעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, הנוגעות לשני הארועים הראשונים ומרשיעו בעבירות של הפרת הוראה חוקית ואיומים, בגין הארוע השלישי.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תשע"ו, 29 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים